

Thư Gửi Các Bạn Mình – Số 12

Các Bạn Mình thân mến,

Lại viết thư cho các bạn mình đây. Như vậy là mình đã viết cho các bạn được 12 bức thư, mỗi tháng một bức, nói toàn những chuyện trên trời dưới đất để các bạn mình đọc cho vui khi ngồi nhâm nhi ly cà phê buổi sáng hoặc buổi tối trước khi đi ngủ và biết rằng có một gã cựu học sinh Trần Hưng Đạo cũng sống được qua hai thế kỷ, 20 và 21 như Các Bạn. Nói chung thì Các Bạn Mình đây cũng may mắn được sống ở cái khoảng mà thời gian “đụng nhau” giữa hai thế kỷ. Mới đó mà đã sắp hết mười lăm năm đầu của thế kỷ thứ 21. Nhớ dạo ấy, những tháng cuối năm 1999, bốn năm tỉ con người trên trái đất cứ toan tính loạn cào cào rất vô lối vì lo sợ cái màn tận thế xảy ra vào ngày đầu thế kỷ 21 với bao nhiêu chuyện dở- khóc- dở- cười- dở- hơi làm hao tổn rất nhiều vật và tài lực...Nhưng rồi những ngày đầu năm 2000 mọi chuyện vẫn bình thường. Trời không sập! Đất cũng không sập! Buổi sáng mặt trời vẫn mọc ở phương đông và buổi chiều lặn ở phương tây. Nhân loại vẫn còn sống nhăn răng và cũng từ đó, người ở khắp mọi nơi trên cái thế gian này mới là mối hiểm họa của nhau! Nào là khủng bố do những kẻ cuồng tín phát động hồi đầu thế kỷ bằng cách đánh sập tòa tháp đôi ở thành phố Nữ Ước, tiếp đến là chiến tranh ở Iraq, Afganistan...các cuộc cách mạng hoa lài hoa sứ hoa hòe cũng chẳng giải quyết được gì, nhiều tay độc tài chết thảm (chỉ tiếc một nỗi là mấy tay độc tài ở Tàu, Việt Nam, Bắc hàn, Cuba chưa chết!!!). Bọn ISIS và nhà nước Hồi giáo cắt đầu và bắn hạ toàn những người vô tội, máu nhuộm đỏ cả

sông cả suối... Tàu cộng vùng lên khoa trương sức mạnh để dương oai diệu võ hầu thực hiện mộng bá quyền trên toàn thế giới bằng với những trò gian xảo hèn hạ, chiếm biển chiếm đảo của các nước nhỏ trong đó có Việt Nam. Mới đây là nạn “xâm lăng” của cái gọi là “di dân Hồi giáo” từ các nước Trung đông tràn qua Âu Châu và viễn ảnh một Âu Châu đen tối cũng khó mà tránh được. Mỹ thì nhập nhà nhập nhằng muốn đi làm việc nghĩa nhưng rồi lại gây thù gây oán khắp nơi, đặc biệt là ở Trung Đông. Nga thấy Mỹ tả xung hữu đột không đi đến đâu nên đưa quân xâm lăng Crimea và mới đây là lần thứ hai chơi gác ông tổng thống Obama bằng cách đưa quân sang Syria và không kích để hỗ trợ cho chính quyền nhà độc tài Bashar Al-Assad...và rất nhiều “tin tức mình” khác. Mỗi ngày nghe tin tức thế giới muốn điên cái đầu luôn Các Bạn Mình ạ. Thôi không nói chuyện “thiên hạ sự” nữa, nói chuyện Các Bạn Mình vui hơn.

Các Bạn Mình thân mến,

Nay thì các bạn mình cũng đã ngoài thất thập, con cháu đầy nhà. Nói “con cháu đầy nhà” là nói theo kiểu khi xưa, dạo còn ở Việt Nam cơ, hai ba thế hệ cùng sống chung trong cùng một mái nhà khiến người trong họ ngoài làng ghé thăm thì thấy “con cháu lủ khủ đầy nhà” thiệt, chứ ở cái xứ Cờ Hoa này chẳng thấy có cái màn “con cháu đầy nhà” đâu cả. Dù Các Bạn Mình có hàng nửa tá con và nguyên một tá rưỡi cháu thì chúng cũng không ở chung với các bạn mình đâu. Họ

hoàng lắm mới có con và cháu ở chung với Các Bạn Mình. Thật vậy! Mình có dịp ghé thăm nhiều bạn bè thì hầu như 90 phần trăm được nghe các bạn mình phán như vầy: *“chỉ có hai con khỉ già sống trong ngôi nhà này thôi, con cái chúng nó ra riêng từ khuya rồi”*. Cũng lạ thiệt! Lạ, không phải là con cháu đầy nhà hay không đầy nhà mà lạ là: Các Bạn Mình tự ví mình như “khỉ già” mà không ví như “trâu già” hay “bò già”? Bộ chúng mình khi đến tuổi “thất bát thập” đều giống loài khỉ hết hay sao? Chuyện ví von này không hiểu do cơ nguyên nào nhưng chắc cũng có ngọn ngành của nó. Bộ môn nhân chủng học và khảo cổ học chẳng đã từng xác tín rằng loài khỉ là ông “cố tổ cố tông vạn đời” của loài người hay sao?! Thôi thì chúng ta cứ tin là như thế đi, đừng nên thắc mắc làm gì cho mệt cái thân già. Cho nên việc hai *“con khỉ già sống trong một cái nhà”* là chuyện coi như “ắt đúng” vậy. Còn nếu nói rằng “trâu già” hay “bò già” chắc phải trở lại khoảng thời khoảng chục năm về trước vì lúc đó Các Bạn Mình còn đi “kéo cày” – chữ mà lúc mình mới chân ướt chân ráo tới Mỹ đã nghe nhiều người “phán” như thế. Tức là trước khi hóa kiếp sang làm “khỉ già” thì Các Bạn Mình đã từng là “trâu già” hoặc “bò già” rồi... Không sai! Và để cho công bằng, cần nhắc đến một số Các Bạn Mình là: khi đến ở xứ Cờ Hoa mà không đi làm ngày nào vì có con cái lo cho mọi điều, lúc đến 65 tuổi thì cứ tà tà lãnh “tiền già” thì Các Bạn này chỉ được gọi là “khỉ già” thôi...vì không có cơ hội kéo cày như đa số Các Bạn Mình.

Các Bạn Mình thân mến,
Chuyện chưa chấm dứt ở đây. Trong khi “hai con khỉ già” sống chung trong một ngôi nhà

thì các con “khỉ con”, *tạm gọi như thế*, sống đây đó trong cùng thành phố, có khi sống ở những tiểu bang xa lắc xa lơ nên ít khi gặp mặt “khỉ con” và các “khỉ cháu”. Lâu lâu, có thể là năm ba tháng, có khi cả năm, chúng kéo về thăm hai con “khỉ già” năm bảy bữa rồi dất díu nhau đi. Cũng nhiều phen hai con “khỉ già” lên máy bay để bay sang Đông sang Tây hoặc lên Bắc xuống Nam thăm chúng, ở chơi với lũ “khỉ con khỉ cháu” mươi ngày hay vài tuần rồi lại diu nhau lên máy bay trở về chốn cũ. Đó là nói chuyện các con “khỉ con” ở xa. Còn các con “khỉ con” ở gần thì sao? Còn phải nói, bình thường các “khỉ con” cũng hay ghé thăm hai con “khỉ già”, có thể mỗi tháng một lần, cũng có khi mỗi tuần. Trước khi các “khỉ con” về thì hai “khỉ già” lo đi chợ nấu nướng các thức ăn ngon sẵn cho chúng để cho chúng, một mặt xơi cho khoái khẩu các món mang hương vị quê nhà, một mặt thì “to go” để còn ăn tiếp ngày mai ngày mốt...Những chuyện nói trên đều làm cho đám “khỉ già” rất vui vẻ hạnh phúc, chẳng có gì phải phàn nàn cả.

Đại đa số các “khỉ già” đã về hưu từ lâu nên cũng có phần dư thì giờ. Nhờ vậy mà lũ “khỉ con” vài ba bữa lại điện thoại để nhờ một trong hai khỉ già lái xe đưa “khỉ cháu” đến trường buổi sáng và cũng không quên nhờ đón chúng vào buổi chiều. Thế mà đã được yên thân “khỉ già” đâu! Này nhé, nhiều lúc đang nằm ở sofa mơ mơ màng màng thì tiếng điện thoại reo ồm ồm, nhắc lên nghe thì hóa ra là...*bố đến trường đón dùm, mẹ đến trường đón dùm “khỉ cháu”* vì hôm nay chúng nó về sớm. Buổi chiều buổi tối, cuối tuần thì đưa dùm chúng đi học đàn, đánh banh, chở đến chùa hay nhà thờ để chúng

kiếm dăm ba chữ Việt cho đỡ mất gốc. Thôi thì cứ coi đó như là những mission bình thường, vui vẻ làm tròn trách nhiệm cho con cho cháu vui lòng. Mà chúng có vui thì các “khỉ già” mới vui! Thế nhưng vẫn chưa hết. Lâu lâu các “khỉ con” còn nhờ hai đấng “khỉ già” “tếch ke” các cháu trong vòng một hai tuần để mấy bực “khỉ con” đi vacation ở đâu đó, New York, Hawaii hay Thái Lan, Nhật Bản... để thăm tượng Nữ Thần Tự Do, tắm biển, xem đèn đài hay ngắm hoa đào mùa xuân đang độ nở... vân vân và vân vân... Còn nhiều món ăn chơi linh tinh khó kể ra cho hết nên mục “khỉ già khỉ con” phải tạm ngưng. Cũng cần phải nói rằng, kẻ viết bài này cũng là một trong số các “khỉ già” nêu trên. Nếu các bạn mình không thuộc trường phái “khỉ già” cũng xin vui lòng đại xá cho gã “khỉ già” lảm chuyện này vì chưa tới năm khỉ mà đã nói “chuyện khỉ”. Được vậy thì xin muôn vàn đa tạ. Viết đến đây mới sực nhớ rằng năm tới, năm 2016 là năm con khỉ Bính Thân. Thế nào cũng còn lảm chuyện khỉ để nói như chuyện “khỉ khô”, “khỉ mốc”, “khỉ gió”... chẳng hạn...

Các Bạn Mình thân mến,
Đang định viết sang một vài đề tài linh tinh khác nhưng chợt nhớ vừa đọc trong email có hai chuyện khá là đáng ghi ra ở đây. Chắc chắc các bạn mình có đọc rồi nhưng mình cũng xin ghi lại ra đây vì nó cũng gây cho mình ấn tượng đẹp trong cõi sống ta bà không thiếu phần “lộn xộn” này.

Chuyện thứ nhất: Trước hết, mời các bạn mình xem tấm ảnh dưới đây. Một thanh niên mặc trang phục đại lễ của ngày tốt nghiệp đại học đang cúi lạy để tạ ơn cha của mình và

chiếc xe chở rác mà người cha đã lái trong suốt bao nhiêu năm để nuôi cho anh khôn lớn và ăn học thành tài.

Đó là tân cử nhân Kalangnalong vừa tốt nghiệp tại đại học Chulalongkorn, là một trường đại học cổ xưa và nổi tiếng của đất nước Thái Lan. Khi còn nhỏ, Kalangnalong thường có mặc cảm vì cha anh là một tài xế lái xe đổ rác, không ăn mặc bảnh bao như cha của số đông bạn bè của anh. Cha anh học mới hết lớp 4. Nhưng càng lớn anh càng nhận ra rằng, nếu không có người cha đã làm lụng quá vất vả để nuôi anh ăn học thì làm sao anh có thể thì đậu vào một ngôi trường đại học danh tiếng và để rồi có kết quả như ngày hôm nay. Anh còn nhớ khi biết tin anh đậu vào trường đại học Chulalongkorn thì cha anh đã khóc bằng những giọt nước mắt hạnh phúc và tiếp tục ngồi ôm tay lái của chiếc xe đổ rác cho đến khi anh tốt nghiệp khiến anh nhận chân ra rằng: anh phải lạy tạ

ơn cha và tạ ơn chiếc xe đã là phương tiện nuôi anh.

Câu chuyện thật cảm động phải không Các Bạn Mình? Nhớ những ngày còn nhỏ, còn cấp sách đến trường, tiểu học, trung học hay đại học, kể viết bài này chưa một lần đứng trước mặt cha lẫn mẹ để nói lời cảm ơn. Con cái học hành thi cử, nên thân nên người thì cha mẹ vui mừng, cho con thứ này thứ nọ chứ kể làm con như mình đây thì chưa bao giờ nói được một lời cảm ơn cha mẹ. Bây giờ thì chỉ tự bào chữa là tập quán của người Việt ta nó như vậy...như vậy. Công ơn cha mẹ là công ơn trời biển, kể sao cho hết. Nhưng giờ đây, trong lứa tuổi Các Bạn Mình, có lẽ chẳng ai còn hai đấng sinh thành trên cõi đời này để nói với Các Người lời cảm ơn. Phần mình, cả cha lẫn mẹ đều làm việc rất cực khổ. Giờ thì chỉ biết quán tưởng để nhớ cha nhớ mẹ mà thôi phải không Các Bạn? Và dù muộn, mình đây cũng xin nói thềm hai chữ “Cám Ơn Cha – Cám ơn Mẹ”.

Chuyện thứ hai:

Thượng tuần tháng mười vừa qua, chuyện xảy ra tại hạt Lorain thuộc tiểu bang Ohio – Hoa Kỳ trong một lễ cưới khi người cha ruột của cô dâu là Todd Bachman chuẩn bị bước đến để dắt con gái mình tiến về phía lễ đường thì anh bỗng chợt dừng lại và có cử chỉ như trên đã khiến rất nhiều ông bố bà mẹ phải bật khóc. Người cha dượng hoàn toàn bất ngờ và ngạc nhiên về cử chỉ này của người chồng cũ của vợ mình và ông ta cũng bật khóc. Người chụp các bức ảnh này cũng phải bật khóc vì cô cũng là một bà mẹ kế. Cô chia sẻ “ Công việc của ông bố và bà mẹ kế thường rất khó khăn và bạc bẽo... Vì thế khi

có ai đó công nhận và đánh giá cao công lao của bạn, trái tim bạn sẽ vỡ òa...”. Nữ nhiếp ảnh gia Blackburn cũng biết gia đình của Todd Bachman đã có những thời kỳ hết sức khó khăn trong suốt 14 năm qua, tuy nhiên ông vẫn muốn gửi tới người bố dượng sự biết ơn sâu sắc của mình. Todd Bachman đã phát biểu “Với tôi, việc nói lời cảm ơn ông ấy suốt những năm chăm sóc cho con gái chúng

tôi sẽ là không đủ. Không có cách nào tốt hơn để cảm ơn là đề nghị ông cùng tôi dắt con gái trong lễ cưới của con bé”. Nhiếp ảnh gia Blackburn chia sẻ thêm trên tờ New York Times “Hãy chuẩn bị khăn giấy...bởi vì bạn sẽ cần tới nó khi xem những bức hình này. Todd Bachman – bố đẻ của cô dâu – khi đang dắt con gái tiến về lễ đường thì đột nhiên dừng lại. Trong khi mọi người đang thắc mắc hành động của anh thì anh bước về phía bố dượng của con gái. Todd đã nắm tay bố dượng của Brittany, kéo anh xuống lối đi để cùng nhau dắt con gái tiến về phía trước. Không ai kìm

được nước mắt trong buổi lễ, trong đó có cả tôi. Chúng ta gây dựng gia đình cho con cái...chứ không phải cho cái tôi của mình. Chúc mừng ông bố Todd Bachman vì đã cho những đứa trẻ của anh biết thế nào là tình yêu thực sự.

Còn người bố dưỡng Cendrosky thì cho biết anh *“chưa từng nghĩ rằng mình sẽ được dắt cô con gái riêng của vợ trong lễ cưới”* Anh chia sẻ thêm *“Ông ấy tiến tới nắm lấy tay tôi rồi nói: Anh cũng đã vất vả giống như tôi, anh sẽ giúp chúng tôi đưa con gái tiến tới lễ đường”. Tôi thấy đầu gối mình như chùng xuống, chẳng có gì hạnh phúc hơn. Đó là giây phút ý nghĩa nhất trong cuộc đời tôi”*. Nhiếp ảnh gia Blackburn cho biết cô và gia đình của Todd Bachman rất cảm kích trước sự quan tâm của dư luận ở khắp nơi trên thế giới và cô hy vọng rằng câu chuyện này sẽ truyền cảm hứng cho nhiều gia đình khác.

Các Bạn Mình thân mến,
Câu chuyện thứ nhất làm cho mình cảm động và nghĩ tới Cha Mẹ chưa bao giờ nghe được lời Cám ơn của con. Trẻ lòng non dạ! Muốn làm được điều đó thì nay đã quá muộn

màng. Câu chuyện thứ hai khiến mình rất phục anh chàng Todd Backman nhưng không đến nỗi phải hao tốn khăn giấy để lau nước mắt. Mình cũng đôi lần dự đám cưới như đám cưới của con anh Todd Bachman nhưng chỉ thấy anh chàng bố dưỡng hay cô nàng mẹ ghẻ chỉ ngồi “đực mặt” ra khi không được ai giới thiệu nên chỉ biết tích cực “ăn cùng uống” và chuyện trò râm rang với khách khứa của hai họ. Mấy anh chàng và cô nàng “Mỹ gốc Việt” này hình như chẳng có gì thắc mắc hay ầm ức gì cả. Im lặng là “hòa bình”.

Các Bạn Mình thân mến,

Cuối tuần rồi mình lái xe đi Dallas để thăm một người quen thuộc thế hệ lão niên. Quảng đường dài 250 dặm, thường thì lái khoảng bốn tiếng rưỡi với tốc độ sáu mươi, sáu lăm hoặc bảy chục dặm một giờ tùy đoạn đường cho phép thấy trên các bảng ghi tốc độ giới hạn. Không hiểu Các Bạn Mình lái xe ra sao chứ mình đây thường lái trên tốc độ cho phép đến mười dặm, có khi mười lăm hoặc hai mươi dặm nếu chạy trên freeway xuyên thành phố. Lý do đơn giản là khi lái trên xa lộ thiên thang ở xứ Cờ Hoa này mà cứ tà tà đúng tốc độ cho phép thì thà ngồi nhà còn hơn. Hậu quả của việc “nhấn ga” cho thích là mình đã ba lần lãnh “ticket”, một trong thành phố và hai trên freeway 45 nối liền từ Houston - Dallas. Chuyện xảy ra trên freeway 45 cách đây đã 5 năm rồi, giờ thì không còn chạy kiểu đó nữa. Hình như tuổi già cũng làm cho mình nhụt chí. Nhưng nghĩ cho cùng, thà nhụt chí mà đỡ hao xu còn hơn chí lớn phùng phùng mà bị phạt để mất đến một phần ba tiền hưu lại còn bị bề trên giáng về “đạo lý lái xe” thì buồn hơn 5 phút thật. Số là dạo ấy mỗi năm đi Dallas vài ba lần để

hợp hành cấm trại, tốc độ cho phép trên đoạn đường này là từ 60, 65 đến 70. Đặc biệt là đoạn đường sắp vào thành phố Dallas, mấy ông Police và Sheriff “canh me” rất kỹ nên khó có người nào lái quá tốc độ tránh khỏi bị “quay” trong đó có mình đây.

Cầm ticket trong tay mà kinh hoàng, giá phạt chạy vượt trên 15 dặm được ghi là \$245.00. Vụ này thì coi như “chân làm dạ chịu” chứ không đổ lỗi cho ai được cả, “lỗi tại cái chân mọi đàng”. Chuyện rắc rối là phải ra hầu tòa tại Dallas nên sau khi hỏi ý kiến ý cò của mấy cụ cư dân địa phương, mình bèn chạy ra tiệm Stop & Go mua money order gửi thẳng tới tòa đóng tiền phạt luôn. Mọi chuyện đều xong, miễn ra tòa, miễn đi học xóa ticket, miễn ghi vào hồ sơ vi phạm luật giao thông. Hai lần như vậy. Tốn gần năm trăm, tốn luôn cho nên bây giờ. Từ bấy đến nay mình lái xe tử tế như khi mới biết lái...

Các Bạn Mình thân mến,
Mở đầu bằng chuyện vui “khỉ già, khỉ con, khỉ cháu” và kết thúc bằng chuyện không vui, bị phạt vì lỗi của bàn chân. Thư này gửi sớm hơn các thư trước vì cuối tháng 10 này mình bận, vắc ba lô vô rừng cấm trại 3 ngày, ca hát vui chơi với gần một nghìn người già trẻ lớn bé... nam phụ lão ấu... đều có cả. Mình đây vẫn còn khỏe và đi cấm trại đều đều. Cái thú này đã theo mình đúng 60 năm rồi Các Bạn Mình ạ...Nhớ Các Bạn Mình là dân Trần Hưng Đạo có đi Hường Đạo tại Đà Lạt (Đạo Lâm Viên) là Trần Ngọc Linh (THĐ63, San Jose-CA), Nguyễn Như Hoạt (THĐ64, Los Angeles-CA), Nguyễn Viết Tiêu (THĐ64, San Jose-CA), Hạ Bá Phúc (THĐ64, MD), Trần Quốc Tôn (THĐ63, San Jose-CA), Hoàng Ngọc Đỉnh (THĐ64, CA), Nguyễn Quốc Quân (THĐ69, CA), Vũ Thế Hùng (THĐ63, Houston-TX), Trần Đình Bút (THĐ63, Plainview- TX), anh Trần Ngọc Toàn (QT59, Houston-Texas)... Phía nữ Bùi Thị Xuân có chị Cao Thu Cúc (San Jose-CA), Nguyễn Thanh An (Houston-TX), Bùi Thắng Lợi (San Jose-CA), Bùi Thị Bạch (Los Angeles- CA), Nông Kim Ấn (San Diego- CA) và nhiều Các Bạn Mình nữa... Thư này đã khá dài. Xin ngưng. Chúc Các Bạn Mình thật khỏe và yêu đời. Hẹn thư tháng 11.

Phong Châu